

Вмира щомиті і ніяк не вмере
Світ поторків, який — тяжку хворобу.
Здавалося, — останні вже — шурупи.
Гора, що — в домовині — на горох —

Й підводні рифи, як новий поріг, —
В крохмалю рихвах — всю рапавість хрипу.
Нутро біжить від змін, дверима хряпа —
Крізь порожнини, що — площини в рух.

Сторожа — гвалт, а в серці — ані звуку.
Погрубшали перегородки з віком,
І тяжче й тяжче — серед марив — вибір,

Лиш цятка світла — за єдину звабу. —
Пливуть пустелі й — нірку — ховрашок. —
Смерть, як трамплін, що — виклик і рушій.